

omhandler en saa stor Sag, bør behandles i Udvalg, og at det der bør skønnes, hvor vidt man egentlig bør gaa, og hvorledes Sagen i det hele skal formes i sin endelige Skikkelse. Forholdet er altsaa dette, at man i det andet Forslag kan paavise adskillige Inkonsekvenser, og navnlig vil man f. Eks., hvis man læser §§ 15—22 igennem, næsten have Grund til at holde sig fast paa Stolen, for at det ikke skal løbe rundt for en. Det er derfor ganske ejendommeligt, at det ærede Medlem fremdrager tilsyneladende Uoverensstemmelser i vort Forslag, og trækker dem saaledes frem ved Haarene, som han gjorde. Det ærede Medlem omtalte saaledes en Paragraf, § 17, som han mente var en Trykfejl. Det er aldeles ingen Trykfejl. § 17 er netop sat ind med meget god Vilje, og det forekommer os, at den staar i en vis Samklang med den § 3, som stod i det oprindelige Forslag. Den paalægger Arbejdsgiverne Forsigtighed og paalægger dem, naar de ikke ere forsigtige, et yderligere Ansvar ud over det, som den almindelige Lovgivning paalægger dem. Det er omtrent det samme, som findes i det andet Forslags § 3, hvor der bliver tillagt Kommunalbestyrelsen Ret til at fastsætte Vedtægter til Andgaaelse af Ulykkestilsælde. Det er noget nær den samme Tanke, som ligger deri. Det ærede Medlem var bange for, at denne Lov skulle give Anledning til Misbrug og fremhævede forskellige Eksempler, som det dog forekommer mig, at han egentlig helst burde have ladet være uomtalte. Han talte for Eksempel om, at en Indbrudstyv kunde faa 667 Kroner om Næret ved at komme til Skade, og at en Mand ved forsætlig at tilføje sig den samme Skade kunde faa en saadan Sum (Vrammen: Det har jeg ikke sagt: forsætlig!) — at man med Forsæt kunde tilføje sig en Skade og derefter føre en behagelig Tilværelse paa det offentliges Bekostning. Men naar man er opmærksom paa Henvisningen i § 1 til Invalidelovens § 4, vil man se, at en saadan Skade skal være af den Bestaafenhed, at man skal synes, at det forbød sig selv at regne med den; nævnte § 4 omhandler nemlig dem, som have mistet deres Førlighed, ikke kunne undvære andres daglige Hjælp. Det kan altsaa ikke forudsættes, at nogen med Forsæt skulle berøve sig selv Førligheden for at naa en aarlig Understøttelse af 667 Kr. Jeg er slet ikke bange for, at nogen skal søge at tilnænge sig noget ad denne Vej. Det ærede Medlem nævnte den store Sum, der vilde medgaa til de samlede Understøttelser; jeg skal ikke udtales mig nøjere derom, da jeg ikke har haft det fornødne Materiale til min Raadighed, men jeg tvivler om, at Resultatet er rigtigt.

I hvert Fald vil man vistnok ad forskellige Veje kunne reducere disse Udgifter, hvis det skulde vise sig, at de bleve uoverkommelige. Det ærede Medlem udtalte f. Eks., at det vilde være et ejendommeligt Forhold, om man, samtidig med at man fik Understøttelse efter denne Lov, skulde kunne oppebære sin Sygekassehjælp. Det vilde være saare let, hvis det skulde vise sig, at Udgifterne bleve uoverkommelige, at gøre Fristen noget længere og derved fjerne de fleste af Smaaakaderner fra Understøttelsen. Jeg har selv i mit Foredrag udtalt, at det, hvorpaa det kom an, ikke saa meget var de smaa Stader, men at det var de store Ulykker, vi skulle se at ramme, og jeg antager, at man vil kunne indskrænke Beføstningerne ganske betydelig ved at gaa i denne Retning. Det ærede Medlem talte om den korte Frist af 7 Dage, men jeg maa oplyse, at det ærede Medlem selv i sin Tid har ment, at 8 Dage var en passende Frist.

Jeg vil saaledes vedblivende anbefale de ærede Medlemmer at tage denne Sag, som det forekommer mig, at man nu atter forsøger at standse, under nøje Overvejelse, i det Haab, at den maa blive sendt i et Udvalg og derefter videre fremmet.

Vrammen: Jeg skal begynde med at tale om Indbrudstyven, thi det forekommer mig, at naar jeg er færdig med ham, er der ellers ikke noget af det, jeg har sagt, som det ærede Medlem har haft noget at indvende imod. Kan jeg altsaa klare Indbrudstyven, ere vi i Virkeligheden enige, og hvad jeg ellers har fremført af Betæneligheder imod Lovforslaget maa da siges at være erkendt som berettiget. Hvad nu Indbrudstyven angaar, kan jeg indskrænke mig til bestemt at fastholde, at Loven indbefatter ham, men jeg maa tillige gøre opmærksom paa, at da jeg nævnte ham, søjede jeg til, at dette Uheld let lod sig afhjælpe derved, at man søjede det til, der blandt andet er undtaget i det andet Forslag, nemlig: „Ulykkestilsælde, som ere indtraadte under Udøvelsen af ulovlige Handlinger“. Det ærede Medlem kom dernæst med mange Udenomsbemærkninger, der slet ikke have med det Lovforslag at gøre, som han selv har fremført. Det forekommer mig dog, at det havde været bedre, om det ærede Medlem havde taget sig noget af sit Forslag og fremhævet et eller andet godt ved det end at falde over mig i Anledning af, hvad en af de Mand har sagt for saa og saa mange Aar tilbage her i Tinget. Hvorledes kan det ærede Medlem bevise en Bestyrdning som den, at hver Gang et Forslag om Ulykkesforsikring er kommet